

Poznań, dnia 10 września 2010 roku

WOJEWODA WIELKOPOLSKI

KN.I-4.0911-226/10

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 roku Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.)

orzekam

nieważność uchwały Nr LII/281/10 Rady Gminy Kaźmierz z dnia 14 lipca 2010 roku w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów działalności gospodarczej – Bytyń oraz zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Kaźmierz w ww. zakresie - ze względu na istotne naruszenie prawa.

UZASADNIENIE

W dniu 14 lipca 2010 roku Rada Gminy Kaźmierz podjęła uchwałę Nr LII/281/10 w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów działalności gospodarczej – Bytyń oraz zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Kaźmierz w ww. zakresie.

Uchwała została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu wraz z dokumentacją planistyczną w dniu 13 sierpnia 2010 roku.

Uchwałę podjęto na podstawie przepisu art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 ze zmianami) oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r., Nr 80. poz. 717 ze zm.).

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 15 ust 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów a także linie rozgraniczające dla terenów o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania.

Rada Gminy Kaźmierz podejmując uchwałę Nr LII/281/10 z dnia 14 lipca 2010 roku w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów działalności gospodarczej – Bytyń oraz zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Kaźmierz w ww. zakresie, w przepisie §30 ust. 4 rzezonej uchwały zawarła stwierdzenie, iż „strefy bezpieczeństwa dla rurociągów naftowych należy użytkować rolniczo, przy czym na całym ich obszarze musi być zapewniony dostęp do rurociągów”.

Nakaz użytkowania terenów rolniczo wskazuje na odrębne przeznaczenie tych terenów oraz inny ich sposób użytkowania. Zgodnie z zasadami sporządzania planu określonymi w przepisie art. 15 ust. 2 ustawy, tereny o różnym przeznaczeniu oraz różnych zasadach zagospodarowania powinny znaleźć swoje odzwierciedlenie w części graficznej miejscowego planu

poprzez rozdzielenie ich liniami rozgraniczającymi. Ustalenie bowiem na jednym terenie, bez ograniczenia linią rozgraniczającą, terenów o różnym sposobie zagospodarowania i wzajemnie wyłączających się funkcji (w tym przypadku zabudowy przemysłowo – usługowej i rolniczej) prowadzi do konfliktów przestrzennych i społecznych związanych z różnym sposobem i intensywnością użytkowania terenów.

Należy także zauważyć, że zgodnie z przepisem art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego uchwalany jest przez radę gminy, która jednocześnie rozstrzyga o sposobie realizacji zapisanych w planie inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz o zasadach ich finansowania. Zgodnie z przepisem art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym zadania własne gminy obejmują w szczególności sprawy wodociągów i zaopatrzenia w wodę, kanalizacji, usuwania i oczyszczania ścieków komunalnych, a także utrzymania czystości i porządku oraz urządzeń sanitarnych, wysypisk i unieszkodliwiania odpadów komunalnych, zaopatrzenia w energię elektryczną i ciepłą oraz gaz.

W załączniku nr 3 do badanej uchwały dotyczącym sposobu realizacji inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania ustalono, iż nie przewiduje się kosztów związanych z realizacją infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, ponieważ projektowane drogi są drogami wewnętrznymi i gmina nie będzie ponosić kosztu ich wykupu i uzbrojenia.

Zapis ten stoi w sprzeczności z przepisem §34 ust. 1 badanej uchwały, w którym ustala się wyposażenie terenów w sieci infrastruktury technicznej, a w tym: sieci wodociągowe, kanalizacji sanitarnej i deszczowej, elektroenergetyczne, gazowe i telekomunikacyjne. Ponadto w dołączonej do badanej uchwały dokumentacji technicznej, w prognozie skutków finansowych w dziale III pkt 1.4, dotyczącym kosztów budowy infrastruktury technicznej należącej do zadań własnych gminy określono, że uchwalenie przedmiotowego planu zagospodarowania spowoduje koszty związane z rozbudową sieci wodociągowej oraz sieci kanalizacji sanitarnej. Co więcej, wyliczono koszty związane z realizacją tych sieci na 204.000 zł dla sieci wodociągowej oraz 360.000 zł dla sieci kanalizacji sanitarnej.

Wprowadzenie w prognozie skutków finansowych zapisów o możliwości podpisania przez gminę odpowiednich umów z inwestorami w kwestii partycypowania w kosztach realizacji infrastruktury technicznej w opinii organu nadzoru nie przesądza o fakcie zawarcia w przyszłości takich umów i w konsekwencji nie zwalnia rady gminy z rozstrzygnięcia w zakresie, o którym mowa w art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Należy więc stwierdzić, że brak stanowiska rady gminy w kwestii rozstrzygnięcia o sposobie realizacji i finansowania zapisanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego inwestycji należących do zadań własnych gminy stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
Piotr Florek